

PERIÓDICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. . . . . Una pesseta
 Cada número. . . . . 2 quartos
 Surt a llum ab tota regularitat á lo menos una vegada
 cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 96 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 96
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. . . . 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. . . . . 16 id. id
 Dona números extraordinaris sempre que ho demanen
 las circunstancias

RECURSOS DE LA HISTORIA

APUNTAIONETAS

Sant Agustí explica (Confess. l. 8, capítol 6), com dos cortesans del emperador Graciá en certa ocasió que's posaren á llegir la vida de sant Antoni abat, fou tal l'efecte que obrá en sas pecadoras ànimas aquella lectura, que resolgueren separarse de sas mullers,—puig tots dos eran casats—pera retirar-se en un monastir, habent d'imitar després igual exemple aquelles pobres donas abandonadas de sos marits, d'aquells sacrílegos que fent servir á Deu de vil instrument, se retractavan del solemne jurament emés devant del mateix Deu, segons sa idea.

Sant Agustí elogia aquest fet, y altres sants hi han hagut (quals textos tinch entre mans) que á mes d'elogiarlo lo han ofert al poble com á digne de imitació, excitantlo á que 'l seguissen.

Nosaltres, donchs, que no tenim cap interès en que siga ni deixe d'esser legal un divorci sugerit per semblants causas, aném á buscar, per saber en lo possible si la autoritat de los sants que habém citat, pot ser digna ó no de la confiansa del qui vagi á consultarla.

¿Qué fer, pera lograr aquest objecte?

Lo més senzill del mon, cristianament pensant; res de recorre al sentit comú ni á lo que han dit altres eminencias santescas; basta sols pendrers la molestia de obrir lo Nou Testament y trobarém en sant Matheu, XIX:

«Succehí que arribaren á Jesús los faritzaus dihentli:—Es lícit á un home lo refusar á sa muller per qualsevol causa?

»Y ell los respongué:—Desde un principi Deu criá al home y á la dona;

»Per aixó deixarà l'home al pare y mare, s'unirá ab una dona y serán dos en una carn.

»Aixis queja no son dos, sino una carn; per lo tant, lo que Deu juntá, que per jamay l'home ho separi.»

**

Tornanthi ab alló que deyam:

No es pas qu' existeixi únicament lo exemple citat pera que resulti probada la contradicció en que está ó la Iglesia ó los textos, ó los caps grossos de la Iglesia, respecte lo punt ja tractat del Evangeli.

Aném seguint.

Lo concili celebrat á Nicea durant la regencia pontificia de sant Silvestre (ara no llegeixen sant Salvatje, malpensats), ordená que 'ls sacerdots que haguessen contret matrimoni essent seglars, habian de separarse immediatament de las sevas mullers si volian seguir en la comunió de la Iglesia.

¿Qué vos sembla aixó, lectors?...

Un dels que's trobavan en lo citat concili, lo cast, virtuos y sapientíssim bisbe de la Tebaida al sentir tant terrible disposició exclamá ab severa veu:—«Ah, germans, no's fa pas necessari l'imposar tan pesat jou á la nostra classe; lo matrimoni es honros y lo tálam nupcial no te pas tacas; una severitat tan gran causaria incalculables perjudicis á la Iglesia, porque no

á todas las naturalesas los hi es possible guardar tan perfecta continencia.»

Aquí ve al cas repetir que lo citat bisbe gosaba d'una envejable fama de cast, essent á més á més solter, mentres que lo crédito dels altres bisbes reunits, inclús lo mateix paça respecte de la virtut en quèstió, estava bastant per terra.

Prou per avuy.

ELECTRICH

LAMENTS D' UN GEPERUT

Á MON AMICH A. BALCELLS

Qui jemega ja ha rebut

Mos pares, mals constructors, van ferme ab gep sens esmena, que 'm dona disgustos forts. ¡Quan 'us envejo, lectors, que teniu plana l'esquena!

Al llit, posició forsada guardém los del gremi nostre. L'embrás de la carcanada no 'ns permet, ni una vegada posarnos de panxa al sostre!

Consell que va darnos Deu ab termes molt resoluts: —Al séptim jorn descansau. En 'quell temps, segons se veu, no hi habian geperuts.

Si algun jorn vaig al teatre (com aixis molts cops s'estila) vetaquí que per combatre las miradas d'un y altre m'haig d'está á l'última fila.

Si acás una volta he anat á un saló, ahont fan balladas, ¡ay gepich, que 'ts desgraciat! T'has d'está á un racó plantat per evitar rialladas!

Un jorn per no fé 'l mussol
vaig per ballá ab una nena,
y aixís que dono mitj vol
la xicota 'm deixa sol
tot malehintme l' esquena.

Sí acás vaig á casa un sastre
y faig ferme 'l gech á proba,
es tan gran lo meu desastre
que mentres porti aquell lastre
may se 'm posa be la roba.

Pel carré, estich exposat
á senti algú qu' així insulta:
—¿Hont anéu tan carregat?—
¿Perqué á aquell mal educat
may li fan pagar la multa?

Hi ha qui 's cuyda de tallá
ulls de poll, que donan pena,
(perque medis per tot hi ha)
y en cambi no 's pot trobá
qui talli tendrúms d' esquena!

Hi ha casada ab gep molt gros,
que 'l contemplaria atolondra:
pro al cap de temps, ja te fós
aquell embrás horrorós,
y 'l meu gep may se 'm pot fondre.

A un metje vaig preguntar:
—¿Perqué 'l meu gep may s' abaixa?—
¿y sabs que 'm va contestar?
—Aquest gep l' ha de portar
desde el bressol á la caixa.

Jaume TORRES

L' ORFE DE LA FULIOLA

NOTAS ÍNTIMAS

(Continuació)

Tot seguit va guaytar un cap per unas
de las reixas del segon pis, que feu una
senyal negativa. Aquest cap, cubert per
una gorra ab galons daurats, era imponent.
La cara, en la que se veya un gran bi-
gotás, era severa.

Gran rato va estarse en la reixa mirant
fisso al pati.

Va haberhi un moment de silenci en los
de baix, després del qual van sentirse de
nou los crits de:

—¡Visca l' alcaide!
—¡Volém ayguardent!
—Ayguardent!

L' aludit va fer en lo cap un altre senyal
negativa.

Llavors van comensarse los murmulles
entre els presos, y la indignació, ó mes
ben dit la rabia aná apoderantse d' ells
á mida que las ondülacions del cap del
alcaide 'ls demostrava que no tenian de
refiarse de l' ayguardent.

Lo de la fatxa patibularia, dominant las
demés veus, va posarse á cridar:

—Mori l' alcaide!
Y tots respongueren:
—¡Mori!

En un moment las reixas del segon pis
aparegueren plenas de caras mirant á
baix.

Eran los presos del segon pis.

—Tan pillets son los del segon pis com
nosaltres, cridá 'l patibulari.

—Sí, sí, esclaman tots.

L' alcaide, veyent que la cosa anava pu-
jant de tó, va fer una senya als escarcellers
que tot seguit se presentaren al pati, per
anar á tancar los presos.

Y aquí comensá la bona.

Los presos volian resistirse á que se 'ls
tanqués.

Los escarcellers, tenint de cumplir la
ordre, van tractar de fer per la forsa lo que
de bon grat no lograven. Pero aixó fou
encara pitjor, perque 'ls presos van resis-
tirse á trompada seca, y comensá en lo
pati un verdader motí, en que 'ls cops de
punys, puntadas de peu y pedradas hi fe-
yan lo millor paper.

De prompte apareix lo de la gorra ab
galons daurats seguit de un piquet de sol-
dats ab bayoneta calada. Era l' alcaide que
anava á posar ordre al pati.

Al veure relluhir las bayonetas dels sol-
dats, los presos corregeren á amagarse á
la quadra, parapetantse darrera un reixat.

Los soldats prengueren los punts y ca-
regaren las armas.

Llavors lo patibulari va demostrar quan
valia; va treures de la faixa son *flamench*
de tres pams, y lleuger y furiós com una
fera, puja de un brinco dalt de la reixa de
ferro, y llensant uns crits que mes sembla-
van udols de llop, aixís va dirigirse á sos
companys:

—Noys, al que no segueixi la meua veu
li tallo 'l cap. Au, donchs: ¡Mori l' alcaide!

—¡Mori!
—¡Volém ayguardent!
—¡Ayguardent!

Apareix l' alcaide ab los escarcellers y
varios soldats á la porta per entrar á la
quadra, y una pluja de pedras los feu re-
trocedir de moment.

—¡Mori l' alcaide!
—¡Mori!

De repent se sent la veu de ¡fuego! y 'ls
soldats descarregaren las armas contra 'ls
presos.

Una confusió de crits, ays y gemechs se
sent dintre la quadra, pero 'l bandoler,
mes fer que may, presenta, son pit á las
balas, y bramant com un lleó arenga á sos
combatents.

—Noys, volém ayguardent, repeteix fu-
riós.

—Ayguardent! contestan tots.
—Fuego!—torna á cridar la veu del al-
caide.

Y soná una nova descarga.

Durant prop de un quart d' hora va anar
creuhantse una pluja de pedras y balas.

Sols quan en la quadra no havia quedat
una pedra per arrencar y tirar fou quan
acabá tan desigual lluyta.

Com los presos se habian posat en un
recó de la entrada á la quadra, aixó fou
causa sens dupte de que no mes tingues-
sen dos ferits. Pero lo mes estrany fou que
lo famós bandoler que may abandoná son
perillosíssim puesto, no rebés cap dany
dels moltíssims disparos á n' ell dirigits.

Als pochos moments de silenci entrá des-
seguida l' alcaide ab la forsa armada, pre-
nent las degudas precaucions.

Jo prou desitjava que una bala hagués
partit lo cor del bandoler que ab tan des-
caro y cinisme me havia robat tots los
quartos, pero vaig tenir de contentarme
bonament en que tan sols lo fiquessen en
un calabosso.

J. TONJOAN

(Se acabarà)

LO CARNAVAL

Grosserías é insults, molta cridoria,
molts colors, molta vestits, gresca infinita,
grants banquetes á l' usatje sibarita,
molt de vici immoral y molta escoria.
Molt lucho de relleu y gran soberbia,
molts esbronchs y calumnias inventadas,
fum y llot, molts testas trastornadas
que 'l cervell ja s' hi ha allotjat ab vida terbia.

De brasset van las ninfas ab cuyneras;
un dimoni ab un frare, un veterano
entre mitj de Neptuno y un gitano,
y un ángel al costat de marmanyeras.
Una reyna entre mitj de duas xinxas
se passeja ab carrossa; un emperaire
enrahona ab un xulo y un drapaire
y un conda ab espartenyas de las pinxas.

Barreja espelusnant, algarabia
de baixa y alta estofa, de centurias
y épocas y modas, farcells, furias
del avern... ó de la Rambla; crits, orgia!...

¡Carnaval, carnaval!... ver Galeoto
del vici y la deshonra, temps impulcre,
butxi de plata y or ets, prou que ho noto!
de la salut del jóve immens sepulcre!
¡Cuánts joves qu' avuy gosan tas venturas
y donas que recorren tas tormentas
demá ne plorarán sas amarguras,
y serán l' any vinent sols ossamentas!

J. GUINART

Ja ha passat lo carnaval de aquest any,
que ha sigut lo mes fret y poca solta que
haja pogut donarse.

Com aquesta es una antiga costum qu'
está destinada á desapareixe á impuls de
la civilisació, cada dia 's fa mes palpable
sa decadencia.

Y no es sols á Barcelona ahont las car-
nestoladas van fredas.

En una carta de Tarragona que tenim á
la vista, se ns diu que allí no ha passat
res de nou, que ni máscaras s' han vist
pe 'ls carrers, ni ha hagut enterro ni res.

Las costums ridículas van perdentse, y
nosaltres nós en alegrém.

**

La Diputació provincial de Madrit tracta
de fer assistir los macers á sas sessions
vestits ab dalmática.

Molt bé.

D' aquest modo semblarán mes aquells
salons las taulas d' un teatro ahont los
senyors diputats fassin la comedia.

Las cosas ab propietat fan mes bon
efecte.

**

Lo senyor Romero Giron, l' antich de-
mócrata y actual ministre de Gracia y
Justicia, acaba de dir en plenas corts que
considera l' matrimoni no com un con-
tracte civil, sino relligiós.

¡Lo que pot una cartera!

Avans se hauria cregut deshonorat de
sentar semblant barbarisme.

Pero ara ja es ministre, y aixó 'l fa pen-
sar diferent.

Ja ho hem dit: ¡Lo que pot una cartera!

**

L' últim dia de Carnestoltes, passaba
per la Rambla una comparsa de disfressas
tenint per objecte principal un pendó ab
dos cartells alusius al *Diluvio* y *La Gaceta*,
sobre no pendre impressors associats.

Debem dir francament que aquella mas-

carada nos produí un efecte desconsolador.

Veure tractada en broma, per disfressas, y disfressas tal volta interessadas, una qüestió seria, molt seria, nos va donar una idea no gens favorable de cóm se juga ab lo mes important de la vida: lo treball.

Las cosas serias s' han de tractar en serio, y mentres així no 's fassa, mentres l' obrer no sápigam molt formal fer respectar sos drets, es en vá que intenti volerse elevar á un nivell que humanament no pot arribarhi.

** **

Ja fa alguns dias reberem l' *Almanach civil pera 1883*, que publica la *Biblioteca del proletario*.

Es un llibre mes que útil á la clase treballadora que no 'ns cansarém de recomanar á nostres lectors, puig en ell se tractan ab sa criteri casi totas las qüestions qu' enclouhen lo difícil y perillós problema social.

Forma un tomet de 224 planas y 's ven á 30 céntims de pesseta l' exemplar y á ral prenentne de 50 en amunt.

Los pedidos al periódich *Revista Social*, Madrid.

** **

Un nou periódich de la comunió ó sagristía de don Emilio ha aparegut á Lleyda, titulat *El Posibilista*.

Al fer professió de fe en son primer número diu que lo que volen los possibilistas es arribar al establiment y consolidació de una República democrática, pero donant exemple de respecte á la legalitat monárquica y acatant de un modo irreprotxable las instituciones que avuy rejeixen.

Pot donarse hipocresía mes gran ni pasteig mes desvergonyit que 'l de dir que 's vol la República, pero acatant y respectant sempre de un modo irreprotxable la monarquía?

Decididament los partidaris de don Emilio han passat á la categoria de demócratas fòssils y republicans platónichs.

Que 'ls fassi bon profit.

** **

La *Correspondencia de España* 'ns fa saber que 'l gran menjador del palau real de Madrid es lo mes gran dels menjadors de tots los palaus d' Europa.

¿Y tanta felicitat no 'ns mata d' alegría? ¡Cuán ingrats som los espanyols!

** **

En Sagasta diuhen que 'n lo congrés toca sempre l' himne de Riego y en lo senat la marxa real.

Jo crech que lo que mes als espanyols convindría fora que toqués lo dos.

** **

Dotze mil firmas conté una exposició dirigida á las Cortes pe 'ls orfes de l' inundació de Murcia, demanant lo reparto de uns 85,000 duros que no 's pot lograr que surtin á pendre 'l sol, porque algú ja 'ls te á la sombra.

Ab aquest motiu recorda un periódich que tant sols al interés del 6 per cent, en

lo temps que 'ls te en son poder qui deuria repartirlos, han guanyat 15,300 duros.

¡Y pensar que hi tanta gent á presiri per robar un pa, un parell de calsat ó una pesa de roba!

** **

Ab molt gust hem llegit en nostre apreciat colega de Málaga *El Defensor del Pueblo*, dos articles baix l' epígrafe de *Un príncipe nihilista*, en los quals se ocupa de Krapotkine, lo revolucionari rus que acaba de ser condemnat per las autoritats republicanas de Fransa que tantas contemplacions gastan ab los reaccionaris.

Lo criteri ab que tracta la qüestió obrera sembla demostrar que 'l citat company malaguenyo no es dels polítichs que sols saben pastejar quan tocan la qüestió social.

En aquestos temps en que corran tants lliberals y revolucionaris... de boquilla, sempre es un consol trobar qui ho siga en serio.

** **

Ha mort lo demócrata republicá García Ruiz.

No lográ ser ministre mes que ab en Sagasta després de la traició del 3 de Janer.

Per lo únich que sapigué distingirse fou per lo decret que doná treynt de la lley á la Internacional y per saber perseguir á los obrers, enviantne dos mil á las Filipinas sense formació de causa.

Pero ell ha mort, y las ideas que sembrá aquella poderosa associació van arrelantse fortament en las conciencias dels fills del Treball.

Tal es la lley inevitable del Progrés.

** **

Lo nou ministeri va pitjor que á pas de tortuga en plantejar las reformas lliberals promesas.

Per are lo únich notable es [lo pasteig fet en la qüestió del jurament.

Y segons lo que jo veig en aquest nou ministeri, tan sols posará senderi pel progrés del pasteig.

** **

Los esquerrans han acordat suprimir lo jurament polítich, quan sigan poder.

La veritat siga dita, jo no trobo 'l per qué.

Entre 'ls polítichs espanyols, ahont tots sols procuran son be particular, lo jurament es inútil.

Ó mes ben dit; jo 'm declaro partidari de que tingan de jurar. Aixís sempre nos quedaré 'l gust de tirarlos en cara las sevas apostassías.

Es l' únich consol que 'ns queda.

Dihém mal nos en queda un' altre.

Lo de que anirán al *infern* per jurar lo *sant nom de Deu en vá*.

** **

Durant la setmana passada feren de las sevas los carrils y tranvías de vapor.

Lo dimars un tren del litoral va aixafar en lo porial de San Carlos, un carro carregat de blat.

Lo dimecres lo tranvía de Sant Andreu va fer trossos un altre carro carregat de cals.

Y 'l dijous un home mort en la vía de Fransa y un carro *fusellat* prop del Fortí-Pío pe 'l tranvía de vapor

Á n' aquest pas aviat tindrem de blidarnos forsosament tots los barcelonins.

** **

La obra *Garibaldi, historia liberal del siglo XIX*, que publica 'l nostre impressor Evaristo Ullastres, obté cada dia mes lo favor del públich y 'ls favorables judicis de la premsa lliberal.

Va publicat lo quadern 28.

Se suscriu en casa del editor y en las principals llibrerías y centros de suscripciones d' Espanya.

** **

Avisém á un corresponsal de la provincia de Girona, al qui hem escrit varias cartas y reclamat moltas vegadas los deutes, que si dintre quinze dias no 's posa be abl' administració de LA TRAMONTANA li retirarem l' envió del periódich y publicarem son nom en lletras negras y grossas, sens perjudici de lo demés que l' administradó tinga per convenient.

Ja estém cansats de sas informalitats, y la paciència sempre te sos límits.

Ab aixó, senyor corresponsal, espavillarse.

*****

EPÍGRAMAS

Prenent lo sol en Bernat un dia dalt del terrat, d' una raspa que buydava molta aygua á baix, exclamaba: —La minyona del costat no sé quants cops ha buidat.

La pubilla de can Gil ha renyit ab en Matias perquè cusint, fá poch dias, diu qu' ell li va rompre 'l fil.

Parlant dels anys que tenia l' Enrich ab una minyona, va dirli ella certa estona: —¿A mí, Enrich, quants me 'n faria?

Comprant tres canas de beta l' altre dia l' Armengol, l' hi preguntá la Riteta: —¿De quina amplada la vol? —La voldria un xich estreta.

A la filla d' en Lluís Targa l' hi agrada molt en Climent, primera y principalment porque dú una pesa llarga.

PEPET DEL CARRIL

EPITAFIS

Pots plorar, si vols, lector, la mort d' un republicá; créume, no 't fasses pregá que fou home de valor. Entraba al carrer major de soldats un regiment, y al campanar amatent alsava ell de guerra 'l crit: pobret, va morir del pit de tant tocá á somatent.

Aquí jau l' Anton Matraca, torero molt celebrat: segons á mí m' han contat, va morir de un... *mete-y-saca*.

Aquí jau en Passarissas; calavera acaudalat: va morí del tot tronat y rovellat de *frontisas*.

F. OLIVÉ

Un periódich de Igualada 's queixa de de que l' autoritat no fassi cumplir la ley á un convent de monjas que no fa las acer- ras que te obligació devant de son edifici. ¿De aixó s' estranya?

Ja fa molt temps que á Espanya son lle- tra morta las obligacions per la gent de sotana.

** **

Pel dia 15 de Febrer se anuncia una nova fornada de sants y santas, que naixer- rán en las columnas de l' orga oficial del Vaticá.

A veure si hi haurá algun altre pollós com sant Benet de Labre.

Jo molt m' alegraría de que anés aumen- tant aquesta santíssima porquería.

Per que l' abundancia porta la compe- tencia, y

Si 's fan competencia 'ls sants ja veurém miracles grans.

** **

Se conta que dos reverents han anat á trompada seca dintre de una iglesia de Manresa, y que 'l millor argument de la tal oratoria sagrada fou un revolver que molt á temps hi tragué 'l nas.

Lo que son las aficions.

Mes m' estimaria veuré una funció de aquestas que un ball al Liceo.

** **

Segons un diari explica va á sert dema- nat á las Corts que 'l gobernt dicti una circular recordant als directors de convent la prohibició de no admetre á menors sens lo consentiment de sos pares.

Tot aixó obeheix a fer desapareixe la pesca de dots á que son tan aficionats los que alaban las dulsuras de la vida con- templativa.

Ja veurán com á pesar de totas las cir- culars y ordres que pugan venir, los cler- icals seguirán fent la seva real gana.

** **

Ha sigut prés á Sevilla un penitent que va acudir á la gabia dels pecats exigint mil rals á son confessor.

¡Li está bé!

Ahont s' es vist tenir la barra de voler explotar al clero desde un confesionari.

De aixó se 'n diu voler agafar á la jus- ticia.

** **

Lo rector de San Joan Lastonts va um- plir de pedras ab son propi bras un sa- freig, perque deya que las donas trabaja- doras no anavan á missa lo diumenje á conseqüencia de voler anarse á rentar la roba de la setmana.

De modo, que en concepte de aquest sant home, primer de tot es anar á missa que no portar la roba neta.

Veus aquí un digne èmul del pollós Sant Benet de Labre.

** **

A Sahuco, prop de Cartagena, hi ha un capellá que tregina unas bigas pitjor que cap camálich.

No fa molts dias, y tenint agafat un gat com un temple, va comensar á explicar tal gramática parda á tres ignocentas noyas, que las feu plorar de rubor y vergonya, y 'ls vehins hi prengueren part, demanant al bisbe son traslado.

¡Quánta porquería s' hi arplega pe 'ls corral de las ovellas de Cristo!

** **

A Alcira cridan á un capellá pera donar los ausilis espirituals á un pobre que s' está morint.

Lo reverent s' escusa dihent que 'n bus- quin un altre, y mentres tant la pobreta ánima deixa aquesta vida en pecat.

¿A qui te de carregarse aquest compte?

** **

A Creuhalta hi ha un capellá que diu missas á barato de cavarli la viña.

Aviat aquest aulfals espiritual anirá á pa- rar á cal drapaire.

** **

De una iglesia de prop de Bilbao han desaparecut las eynas de obrir las portas del cel y uns sis duros de la caixeta que alivia las ánimas del purgatori.

Se confia en que als lladres no se 'ls po- drá donar mes molestia que desitjarlos las penas eternas del infern.

Y si hi ha algú que deplori lo que á Bilbao ha pasat, consolemnos, ja hem trobat cel, infern y purgatori.

** **

De una herencia de un capellá se tracta d' estafar, á Madrit, uns quaranta mil duros.

¡Si deuria practicar la virtud de la po- breza lo reverendíssim difunt!

FUGA DE CONSONANTS

. a . . e . a . a . e . a

Sustituir los punts ab lletres que donguin lo nom d' un poble catalá.

** **

TRIÁNGUL

. . . . .

. . . . .

. . . . .

Sustituir los punts ab lletres que llegidas horizontal de dalt á baix y diagonalment de baix á dalt, diguin: 1.ª Lo que hi ha al mar; 2.ª una pedra; 3.ª Nom d' ho- me; 4.ª una sílaba; 5.ª una lletra.

A. GIVANEL Y MAS

SOLUCIONS

Á LAS GABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

MUDANSA:—Sala. Sila. Sola.

GEROGLIFICH:—Per marinos al Masnou.

Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universidad, 96. Barcelona

LLIBRERIA ANTI-CLERICAL

rue des Ecoles, 33 y 35, Paris

OBRAS RECOMENADAS

LOS AMORS SECRETS DE PIO IX, per C. S. Volpi, antich cambre del papa; dos vo- lums, cada un, 2 franchs 50 céntims.

UN PAPA FAMELLA, aventuras extraor- dinarias y crims espantosos de la papissa Joana, per Léo Taxil y Fernand Laffont; un volum, 1 franch 50 céntims.

LA BIBLIA DIVERTIDA, text per Léo Taxil; vint magnífichs quaderns que contenen quatre cents dibuixos per Frid' Rick; cada quadern, 50 céntims.

LO CATECISME REPUBLICÁ DEL LI- BRE-PENSADOR, per Paul Foucher; un fo- lletó, 60 céntims.

LAS BESTIESAS SAGRADAS, per Léo Taxil; dos folletos, junts, 1 franch 20 céntims.

LA GUERRA DE 'LS DEUS, per Evaris- te Parny, edició completa; un volum, 1 franch 50 céntims.

LA RELIGIOSA, per Diderot; un volum, 1 franch 50 céntims.

LA VIDA DE JESUS, per Léo Taxil, di- buixos grotescos per Pépin; cada quinze dias, una serie 50 céntims.

LA BELLA DEVOTA, per J. Vindex; un volum, 1 franch 50 céntims.

Totas aquestas obras, escritas en francés, se venen á Barcelona en la llibrería d' en Guillém Parera, carrer del Pí, núm. 6.

** **

** **

** **

EVARISTO ULLASTRES, EDITOR

GARIBALDI

HISTORIA LIBERAL DEL SIGLO XIX

ideas, movimientos y hombres importantes

ESTUDIOS FILOSÓFICO-ORIGINALES

de escritores Italianos, Franceses y Españoles

bajo la direccion de

Justo Pastor de Pellico

Obra ilustrada por notables artistas con láminas sueltas y grabados intercalados

Aquesta obra, recomanable per la puresa de criteri lliberal ab que toca tot lo transcorregut en nostre sigle, al- ternat ab la Historia del héroe legenda- ri Garibaldi, obté mes cada dia lo favor del públich.

Fins avuy va publicat lo quadern 26.

Se reparteixen setmanalment vuyt entregas de vuyt páginas, al preu de un quart de ral cada entrega, ó sian dos rals cada quadern de 64 planas.

Las preciosas láminas que en gran número adornan la obra, se donan de regalo als senyors suscriptors.

Condicions ventatjosas pe 'ls corres- ponsals.

Se suscriu en aquesta Redacció y en totas las principals llibrerías y centros de suscripciones d' Espanya.